

LÉVI WEEMOEDT, pseudoniem van Isaäck Jacobus van Wijk (1948), is schrijver van tragikomische korte verhalen en gedichten. Met Hans Dorrestijn trad hij jarenlang op met literair-muzikale programma's. Weemoedts werk werd verzameld in *Vanaf de dag dat ik mensen zag* (2007) en *Met enige vertraging* (2014).

ÖZCAN AKYOL (1984) is schrijver van o.a. de romans *Eus* (2012) en *Turis* (2016), televisiemaker en Weemoedt-ambassadeur.

LÉVI WEEMOEDT

Pessimisme kun je leren!

De mooiste versjes uitgekozen door Özcan Akyol

Nijgh & Van Ditmar
Amsterdam

De gedichten op pagina 11 tot en met 43 verschenen eerder in *Met enige vertraging* (2014).

De gedichten op pagina 44 tot en met 81 verschenen eerder in *Vanaf de dag dat ik mensen zag* (Verzamelde gedichten, 2007).

www.nijghenvanditmar.nl

Copyright © Lévi Weemoedt 2018

Copyright voorwoord © Özcan Akyol 2018

Omslag Studio Ron van Roon

Typografie Zeno Carpentier Alting

NUR 303 / ISBN 978 90 388 0631 0

V O O R W O O R D

Ö Z C A N A K Y O L

Toen ik me in aanloop naar mijn studententijd onderdompelde in de wereld van de romans, hongerig naar alle schoonheid en originaliteit die in honderden boeken verscholen lagen, besefte ik na het zoveelste coming of age-verhaal dat de échte taalkunstenaars in de poëzie moesten worden gezocht, een genre dat – in mijn hoofd – niet per se uitblonk in toegankelijkheid.

Om die reden deed ik in onze lokale bibliotheek eerst wat vooronderzoek, met het doel om kennis te maken met zogenaamde instapboeken, die niet hoogdravend van karakter waren, noch volslagen onbegrijpelijk, maar die wel de liefde voor gedichten konden aanwakkeren.

Drie namen keerden steeds terug: Piet Paaltjens, Jan Boerstoel en Lévi Weemoedt. Ik las het werk van dit trio, ontdekte dat de combinatie van ernst en luim in de letteren wel degelijk tot de

mogelijkheden behoorde en bleef vooral hangen bij de eindeloze weltschmerz, gelardeerd met veel humor, van de man die in werkelijkheid Isaäck Jacobus van Wijk heet.

Lévi Weemoedt bleek in Drenthe te wonen ('Het streekvervoer in Drenthe is kortgezegd aldus: indien er al iets langskomt is het een collectebus'). Dat vond ik verdacht. Want het eerste meisje met wie ik verkering kreeg, kwam uit Emmen, en zij had de eigenaardige eigenschap om nagenoeg alles wat we met elkaar deden nog dezelfde avond negatief te recenseren. Een voorbeeld: 'Ik vond het wel een goed restaurant, maar onze gesprekken waren niet echt leuk, laat staan dat ik er iets van heb geleerd.' En daar moest ik het dan mee doen.

De nieuwe dichter die ik had ontdekt was ook al zo'n positivo: 'Láátste rustplaats, zei u? Eérste, zal je bedoelen!' Dat zwarte wereldbeeld, al dan niet geveinsd, in combinatie met zijn galgenhumor nam me meteen in voor zijn werk en ik verslond werkelijk alles wat hij ooit had gepubliceerd. De kernachtige teksten en de grapjes

waren verslavend, maar de wijze waarop hij met de taal speelde maakte vooral dat ik me nederig voelde.

Veel later, ik had inmiddels een roman op mijn naam staan, reciteerde ik weleens in het openbaar uit het werk van Lévi Weemoedt, en vooral de wat oudere mannen in het gezelschap vertelden dan dat de dichter vroeger een soort popster was in Amsterdam. Daar kon ik me niets bij voorstellen, met name omdat hij in al die bundels nogal onhandig, onaangepast en vooral eenzaam overkwam.

In al die jaren kreeg ik zelfs het idee dat hij inmiddels een paar vaders onder de grond moest liggen, zoals hij altijd had gehunkerd naar het hiernamaals, teneinde verlost te zijn van alle aardse ellende. Maar wie schetste mijn verbazing? Ik kreeg op een dag een uitnodiging van iemand die lucht had gekregen van mijn liefde voor het werk van Weemoedt. De man in kwestie wilde wel een etentje voor ons drieën organiseren. Ik schreef in alle oprechtheid terug: ‘Maar is hij dan nog niet dood?’